

Art. 7. 1. Wypłatę zaopatrzenia wstrzymuje się na okres przebywania ponad 6 miesięcy poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem przypadku jeżeli Minister Finansów udzieli zezwolenia na pobieranie tego zaopatrzenia.

2. Wypłatę zaopatrzenia wstrzymuje się w okresie przebywania emeryta w zakładzie dla umysłowo chorych, jeżeli połączone z tym koszty ponosi przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe“.

Art. 8. 1. W czasie wstrzymania zaopatrzenia emerytowi przebywającemu w zakładzie dla umysłowo chorych (art. 7 ust. 2) żonie i dzieciom przysługuje prawo do zaopatrzenia na zasadach niniejszego dekretu w wysokości:

- 1) żonie — 50% wstrzymanego zaopatrzenia emerytalnego,
- 2) dzieciom — po 25% zaopatrzenia żony, przy czym łączna suma zaopatrzeń dla dzieci nie może przewyższać 50% wstrzymanego zaopatrzenia emerytalnego.

2. Jeżeli żonie nie przysługuje prawo do zaopatrzenia, dzieci mają prawo do zaopatrzenia w wysokości po 25% wstrzymanego zaopatrzenia ojca, przy czym łączna suma zaopatrzeń dla dzieci nie może przewyższać 100% wstrzymanego zaopatrzenia.

3. Jeżeli jest więcej niż czworo dzieci mających prawo do zaopatrzenia i wskutek tego łączna suma normalnych zaopatrzeń dla dzieci przekraczałaaby gra-

nice określone w ust. 1 i 2, zmniejsza się odpowiednio i równomiernie poszczególne zaopatrzenia dla dzieci.

4. Zaopatrzenia dla dzieci zmniejszone na podstawie ust. 3 podwyższa się odpowiednio i równomiernie aż do normalnej wysokości w miarę, jak poszczególne dzieci tracą prawo do pobierania zaopatrzeń.

Art. 9. Prawo do zaopatrzenia gaśnie w przypadkach przewidzianych w powszechnym ubezpieczeniu społecznym, a ponadto w przypadku:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego,
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądowym na karę dodatkową utraty praw publicznych,
- 3) nabycia prawa do innego zaopatrzenia z funduszy państwowych.

Art. 10. Osoby, które w dniu ogłoszenia niniejszego dekretu posiadają warunki do otrzymania zaopatrzenia, tracą prawo do niego, jeżeli nie zgłoszą pisemnie przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe“ swych roszczeń w ciągu 6 miesięcy od dnia jego ogłoszenia lub w ciągu 3 miesięcy od ustania przeszkody, która uniemożliwiła zgłoszenie roszczenia w terminie przepisany.

Art. 11. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji.

Art. 12. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Komunikacji: *J. Rabanowski*

409

DEKRET

z dnia 21 września 1950 r.

zmieniający ustawę o pokrywaniu opłat w szpitalach, będących zakładami społecznymi służby zdrowia.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 271) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 7 kwietnia 1949 r. o pokrywaniu opłat w szpitalach, będących zakładami społecznymi służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 174), wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ulgowe opłaty ponoszą osoby, wymienione w ust. 1, jeżeli przychód szacunkowy z ich gospodarstwa jest wyższy niż 20.000 zł rocznie, a nie przekracza 200.000 zł rocznie. Wysokość opłat ulgowych ustala się w zależności od szacunkowego przychodu rocznego z gospodarstw w sposób następujący:

- 1) przy przychodzie ponad 20.000 zł do 60.000 zł — 30% opłaty ustalonej dla szpitali powiatowych lub izb porodowych,
- 2) przy przychodzie ponad 60.000 zł do 120.000 zł — 60% opłaty ustalonej dla szpitali powiatowych lub izb porodowych,
- 3) przy przychodzie ponad 120.000 zł do 200.000 zł — 85% opłaty ustalonej dla szpitali powiatowych lub izb porodowych.“;

2) w art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkowie spółdzielni rolniczo-produkcyjnych, nie podlegający ubezpieczeniu społecznemu, ponoszą opłaty ulgowe za leczenie w szpitalach lub w izbach porodowych w wysokości 30% opłaty, ustalonej dla szpitali powiatowych lub izb porodowych.“;

3) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Skarb Państwa pokrywa opłaty szpitalne za osoby:

- 1) uprawnione do leczenia na koszt Skarbu Państwa z mocy przepisów szczególnych,
- 2) chore umysłowo, które utraciły uprawnienie do pomocy leczniczej na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych wskutek upływu ustawowego okresu po ustaniu stosunku pracy,
- 3) podlegające leczeniu przymusowemu w przypadkach chorób zakaźnych i chorób wenerycznych, chyba że są uprawnione do pomocy leczniczej na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych bądź na podstawie innych przepisów.

2. Ponadto Skarb Państwa pokrywa w całości opłaty za leczenie osób wymienionych w art. 4 i 6 oraz uprawnionych do opłat ulgowych (art. 6 i 8), jeżeli:

- 1) podlegają leczeniu przymusowemu w przypadkach chorób społecznych z wyjątkiem chorób wenerycznych,
- 2) są umieszczone w szpitalach psychiatrycznych jako chore umysłowo a nie są objęte przepisem ust. 1 pkt 2,

3) są umieszczone w szpitalach na mocy postanowień władz sądowych i prokuratorskich.

3. Skarb Państwa pokrywa w całości opłaty za noworodka urodzonego w szpitalu lub w izbie porodowej, jeżeli matka noworodka jest uprawniona do zwolnień lub opłat ulgowych (art. 6 i 8)“.

Art. 2. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrami: Finansów, Pracy i Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb - Kocioł*

410

DEKRET

z dnia 21 września 1950 r.

o przejściowym trybie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarsza).

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 271)— Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Osoby, posiadające obywatelstwo polskie, uzyskują tytuł pielęgniarki (pielęgniarsza) oraz stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej określone w ustawie z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 199), jeżeli w terminie do dnia 31 grudnia 1953 r. złożą z wynikiem pomyślnym egzamin przewidziany w niniejszym dekreście.

Art. 2. 1. Do egzaminu mogą być dopuszczone osoby, które:

- 1) posiadają wykształcenie na poziomie 7 klas szkoły podstawowej,
- 2) ukończyły 20 lat, a nie przekroczyły 50 lat życia,
- 3) korzystają z pełni praw obywatelskich,
- 4) posiadają nieskazitelną przeszłość i wykazują odpowiednią postawę społeczną,
- 5) posiadają odpowiednie warunki fizyczne,
- 6) były zatrudnione w zakładach leczniczych przy pielęgnowaniu chorych:
 - a) przez okres pięciu lat, a ponadto ukończą trzymiesięczny kurs szkoleniowy (art. 5) albo
 - b) przez okres trzech lat, w tym po sześć miesięcy na oddziałach szpitalnych: wewnętrznym, chirurgicznym i pediatrycznym oraz w ośrodku zdrowia, a ponadto ukończyły zorganizowany przez stowarzyszenie „Polski Czerwony Krzyż“ bądź przez służbę zdrowia wojskową lub bezpieczeństwa publicznego sześciomiesięczny kurs dla młodszych pielęgniarek, albo
 - c) przez okres dwóch lat po uprzednim ukończeniu sześciomiesięcznego kursu dla młodszych pielęgniarek, zorganizowanego przez stowarzyszenie „Polski Czerwony Krzyż“ bądź przez służbę zdrowia wojskową lub bezpieczeństwa publicznego, jeżeli zatrudnienie było połączone z systematycznym doszkalananiem w zakresie wiadomości teoretycznych, albo też
 - d) przez okres dwóch lat po uprzednim ukończeniu za granicą szkoły pielęgniarstwa, obejmującej

co najmniej jednoroczne nauczanie, a ponadto ukończą trzymiesięczny kurs szkoleniowy (art. 5).

2. W przypadkach uzasadnionych Minister Zdrowia może na wniosek komisji kwalifikacyjnej dopuścić do egzaminu osoby, które:

- 1) przekroczyły 50 lat życia,
- 2) były zatrudnione w zakładach leczniczych przy pielęgnowaniu chorych przez okres krótszy, niż określony w ust. 1 pkt 6.

Art. 3. 1. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) powołują komisje kwalifikacyjne, które decydują o dopuszczeniu kandydatów na kurs szkoleniowy.

2. Decyzje komisji kwalifikacyjnych są ostateczne.

3. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) zorganizują stały nadzór nad działalnością komisji kwalifikacyjnych.

Art. 4. W celu przeprowadzenia egzaminów na pielęgniarki (pielęgniarszy) powołuje się komisje egzaminacyjne przy prezdyjach wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Art. 5. Skład komisji kwalifikacyjnych i egzaminacyjnych, ich uprawnienia i tryb postępowania, program i terminy egzaminów oraz program kursu szkoleniowego ustali Minister Zdrowia.

Art. 6. Minister Zdrowia na wniosek komisji kwalifikacyjnej może nadać tytuł pielęgniarki (pielęgniarsza) oraz stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarskiej, określone w powołanej w art. 1 ustawie, osobom, które w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja 1950 r. złożyły egzamin według zasad określonych w dekreście z dnia 11 kwietnia 1947 r. w sprawie praktyki pielęgniarskiej (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 141).

Art. 7. Minister Zdrowia może zastosować odpowiednio przepisy niniejszego dekretu do cudzoziemców.

Art. 8. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 9. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ul. Leszno 53/55

Wydano z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl. w Warszawie, ul. Nowowiejska